

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

Ч. 5/55/

Вересень - Жовтень, 1963.

Рік XI.

З ЙОГО ДУХУ ПЕЧАТЮ

/В 4-ті роковини смерті Степана Бандери/

Визначні постаті історії відходять, минаються, але своїми чинами відтискають печать власного духу та індивідуальності на цій добі, в якій доля поставила їх діяти.

Рідко в історії з'являються так завершені індивідуальності, і то вже в молодому віці, як це бачимо у випадку Степана Бандери. Українське відродження в 20-му столітті, це нова доба нашої історії, в якій для ОУН припала почесна роля. В ОУН остаточно оформилися ідеї українського націоналізму і боротьби за українську державність. Створена в 1929 р. ОУН, організована з різних націоналістичних груп та гуртків в одну цілість, розростаючися на українських землях в одну цілість, була в пошукуванні напрямку та практики дії, коли в січні 1933 року керівництво її на західно-українських землях перебрав молодий, 24-літній Степан Бандера, дотеперішній заступник крайового провідника, а перед тим референт пропаганди Крайового Проводу. З тим моментом все стало ясно. Степан Бандера мав ясний погляд на ролю і завдання націоналістичної організації в існуючих обставинах і мав сміливість і силу своєї задуми переводити в дію. За короткий час його керівництва, до арешту в червні 1934 р., ОУН на західно-українських землях виросла і скристалізувалася у виразно зформований національно-визвольний рух, який мобілізував український нарід до боротьби за волю та за здобуття державности. ОУН своєю діяльністю скоро охопила всі ділянки життя народу і в кожную з них вносила нові елементи, які в своєму корені виходили з ідей українського націоналізму.

Поставити на шлях так всесторонньо і глибинно сягаючої діяльності таку організацію, як нею була недавно створена ОУН, не було легко. Багато справ чекало розв'язки, а сама робота - правильною настанови. Це було тим трудніше, що практика ведення так широко запланованої визвольної організації щойно творилася. Зокрема трудно було пов'язати бойову діяльність з широко-розгорненою організаційно-виховною та політичною роботою. Навіть вже після створення ОУН існувала в краю УВО /Українська Військова Організація/ з виключно бойовими завданнями, яка залишалася тільки в зв'язку з ОУН. Степан Бандера встиг перебороти всі труднощі і зумів поставити Організацію згідно зі своїми задумами.

Перебираючи Провід ОУН в край, він взяв за перше своє завдання включити УВО в загальну систему ОУН, підпорядковуючи бойову діяльність політичним цілям. Бойові акції стали таким чином тільки одною ділянкою на широкому всенациональному фронті боротьби ОУН. Про своє розуміння ролі і завдань Організації, Степан Бандера висловився на процесі у Львові в 1936 р.: "Прокуратор сказав, що на лаві підсудних засідає гурт українських терористів і їхній штаб. Хочу сказати, що ми, члени ОУН, не є терористами. ОУН огортає своєю акцією всі ділянки національного життя". Так було справді, бо такий характер надав її Степан Бандера.

Щоби справитися з так величезними завданнями, Провід в дуже скорому часі розбудував широку організаційну мережу ОУН та звернув пильну увагу на формування членських кадрів і то однаково в

ідейній площині, як і в практично бойовій. Діяльність членів мала бути спрямована на цілий нарід.

Тій же цілі мали служити теж і бойові акти, яких метою не був сам терор для терору, але в головній мірі вони мали здобути для ОУН політичний капітал. Для прикладу: вбивство секретаря советського конзуляту у Львові, в жовтні 1933 р., не було спрямоване тільки проти мерзеної особи московського наймита. Це був акт демонстрації проти поневолення Москвою України, проти шалючого в Україні голоду, проти кремлівських вислужників на західно-українських землях, проти орієнтації на ворога, вияв солідарності народу Західної України до жахливого положення українського населення в т.зв. УССР. Такі акти мусіли знаходити одобрення цілого українського населення та мобілізували нарід довкруги ідей ОУН.

Праця серед народу вимагала від членів Організації відповідної ідейної підготовки та правильного розуміння дії ОУН, а тому необхідним було для них пізнати основні ідеї українського націоналізму. На ідеологічне формування кадрів ОУН звернула окрему увагу. Ідеї ОУН скоро переймалися в народі та ставали його власністю. В той спосіб ОУН зливалася з народом.

Акція ОУН сягала щораз далі і щораз глибше, не обмежуючися до організаційної сітки і до бойових актів. Вона охопила студентську молодь, робітництво, українське село, цілий нарід.

Тереном її дії стали всі легальні українські організації, т.зв. "органічний сектор". Впливи ОУН втикнулися до кожної української інституції, просякали ціле життя, до родинного включно.

ОУН впливала навіть на формування нового побуту. Зникало п'янство та курення тютюну, зникли бійки та непристойні розмови між молоддю, а натомість в кожній навіть невеликій громаді повставали самоосвітні гуртки.

Дія ОУН мала закріпити в народі почуття власної сили, бажання волі та коначности стати господарем власної землі. ОУН передавала майбутню долю України в руки українського народу. Степан Бандера, як ніхто інших, бачив, що про волю українського народу може рішати тільки сам нарід, а тому віру у власні сили ставив передумовою успіху визвольної дії. Всі орієнтації на сторонні сили, хай і союзні, він відкидав. На згаданому вже львівському процесі Він заявив: "ОУН в своїй політичній програмі відкидає орієнтацію на когонебудь". Це не були пусті слова. Якраз тому, будучи Красним Провідником ОУН, Він звернув особливу увагу на військову підготовку Організації і народу. За його ініціативою переведено перші вишколи військових інструкторів, а потім в цілій Організації переведжено систематичний військовий вишкіл всього членства. Психологічна підготовка цілого народу та практичний військовий вишкіл і бойові виступи, мали довести до збройного виступу проти окупантів. Ще до арешту Степана Бандери Провід виніс рішення про потребу творення підпільних груп з розконспірованих членів, які мали стати зчасом першими загонами українських повстанців.

Як бачимо, вся дія ОУН керована Степаном Бандерою, була дуже широко запланована, обдумана до кінця і послідовно переведена. Не диво, що Організація набрала в тому часі виразного обличчя, скоро зростає і впливами своїми охоплювала цілий нарід. В умовах конспірації ніхто не знав свого провідника, але відчували його дію на кожному кроці, кожний українець, а теж і ворог, мусів відчувати пошану і респект до нього.

Коли після арешту, в червні 1934 р., не стало Степана Бандери в Проводі ОУН, Організація мала вже свій вироблений стиль та виразний напрям дії. Хто після нього не перебрав би керми ОУН, він міг вже більше або менше вдало керувати готовим, звершеним твором - Організацією, на якій залишився незатертий слід дужу та індивідуальности Степана Бандери. Наступники йшли вже втертим шляхом та продовжували розпочате ним діло.

Всеж таки, без Степана Бандери ОУН не змогла себе повністю проявити в подіях історичної ваги, які надійшли в кількох роках по його арештуванні.

Можна завважувати деяке розгублення під час подій в Карпатській Україні та в польсько-німецькій війні. Можна теж говорити про дезорієнтацію в членських рядах під час першого вмаршу большевиків на західно-українські землі. Однак вся непевність і вагання кінчаються з виходом його на волю по упадку польської держави. ОУН знову віднаходить свого провідника, який в нових умовах надає нового розмаху Організації, визначаючи для неї нові завдання.

Проголошення української державности з вибухом німецько-большевицької війни з завершенням дії ОУН в тому періоді. Це якраз стає причиною поновного арештування Степана Бандери, тим разом німцями і відсунення його від впливу на події в часі, коли треба було виносити великі рішення і надавати напрямок визвольній боротьбі в нових умовах. Наданого Організації розмаху не можна було вже спинити. ОУН під прапором і вже тільки під символічним пресводом Бандери, йде до нових успіхів та росту. Ідеї ОУН проникають на всі українські землі, твориться УПА, яка на два фронти змагається з окупантами України, повстає фронт боротьби поневолених народів, АБН. Події блискавкою проходять на українських землях.

Поновна окупація Москвою України не спиняє розгортої боротьби. Однак відсутність С. Бандери дає себе відчувати на напрямку діяльності ОУН в тому періоді, що можна завважувати в порушенні ідейних принципів, зобов'язуючих в минулому. Якраз ці порушення довели в майбутньому до різних ускладнень. Вони паралізували роботу і довели до відходу з ОУН ряду людей, які зійшли з позицій українського націоналізму.

ОУН вийшла з кризи, стала знову на твердий шлях, але в тому якраз часі рука московського вбивника досягла С. Бандеру, який згинув на фронті боротьби за визволення України.

Визвольна боротьба українського народу перед, під час та після 2-ої Світової війни, це твір його духу, це його спадщина, яку він залишив для історії, це дорожсказ на майбутнє для нас і для майбутніх поколінь.

Хоч не стало Степана Бандери, однак доба українського націоналізму, з яким його ім'я є тісно пов'язане і на якому глибоко витиснена печать його Духу, далеко не закінчена. Україна далі в неволі, а на ОУН лежить далі завдання в нових умовах продовжувати діло Степана Бандери та готувати український нарід до нових змагань за волю та за державну суверенність.

----- : -----

"Організація Українських Націоналістів /революціонерів/ - це визвольна політична організація, що своїм характером, своїми цілями, своїм ідейним змістом і своєю діяльністю істотно відрізняється від усіх українських політичних партій. Вона не стає речником інтересів якоїсь окремої частини народу, не виводить своїх цілей, своєї програми з якоїсь абстрактної, теоретичної суспільно-політичної програми. Її основне завдання і посвята - це боротьба за визволення України, змагання за Самостійну Соборну Українську Державу, що єдина може забезпечити українському народові повну волю, всесторонній свободний розвиток, добробут, соціальну справедливість і дійсне народоправство.

Коли ця мета буде досягнена, тоді рацією існування і змістом діяльності ОУН буде дальша жертвенна служба Україні відданою працею і твсрчим змаганням за найкращий розвиток і досягнення українського народу у всіх ділянках життя, за розквіт і велич Української Держави, боротьба з усім, що стоїть тому на дорозі".

Степан Бандера - "Слово до Українських Націоналістів-Революціонерів за кордоном", липень, 1948 р.

МЕТА І ЗАВДАННЯ ОУН В СУЧАСНУ ПОРУ.

Мета існування ОУН залишається нині, перед VI-ою Конференцією ЗЧ ОУН такою ж самою, як була тому близько 35 років при її заснуванні на I-му Конгресі у Відні в кінці січня, 1929 р. Український народ далі в неволі, хоч не стало старих окупантів, а тим самим цілі, які поставила собі ОУН, "викликати в українському народі зусилля, розгорнути українську національну силу на всю її ширину, і тим чином забезпечити українській нації відповідне місце серед інших державних народів світу", відновити українську державність на всіх українських землях, ще далі не досягнені.

Піднесені ОУН тому 35 років ідеї себе виправдали. Вони стали власністю народу, унапрямували його збройну боротьбу з усіма окупантами України під час 2-ої світової війни, жаху них вмирали багатотисячні маси українців, каралися та караються по тюрмах, на каторжних роботах і на засланнях. Ці ідеї далі живуть в українському народі і з ними якраз жорстоко та безпощадно, а разом і безвиправно, розправляється большевицька Москва на українських землях, за поміччю нечуваного в світі терору.

Дотепершня праця і боротьба ОУН не пішла на марне. Закорінена в народі ІДЕЯ української державності някає Москву і заставляє її цілу свою внутрішню і зовнішню політику пов'язувати з українською проблемою. У внутрішній політиці мусить рахуватися з окремішністю українського народу та з необрахованим потенціалом розбудженої в боротьбі української свідомості, які є реальним фактом і якого злегковажити не можна.

Боротьба з впливами ОУН в Україні є боротьбою на життя і смерть за само існування московської імперії.

Теж і зовнішня большевицька політика є проєктована на українську проблему, а зокрема на боротьбу з ОУН. ОУН в головній мірі ідею української державності підносить в цілому світі, зискує для неї приятелів, викриває московські затії, а в добі усамотійнювання всіх колоніальних народів, вказує на колоніальне положення України та численних поневолених Москвою народів.

Через те якраз ОУН стає партнером – суперником для московської політики в цілому світі і одним з найбільших ворогів, напевно більшим, як не одна зі світових держав, яка висуває претенсії бути великою. Небезпека зі сторони ОУН для Московщини ще є і в тому, що ОУН стоїть незвнута, обдурити її підступом, чи якимись обіцянками не можна, а сила її ідеї висить, як меч Дамокля, над імперією загрожуючи упадком при найближчій сприятливій нагоді. Тому не диво, що Москва так лютує проти ОУН, а всю свою терористичну машину наставляла проти неї так на українських землях, як і поза ними, що найвищі державні чинники КПСС вирішили про смерть Бандери, символу боротьби ОУН, та приготували скритовбивства інших членів Проводу ОУН.

Москва знає силу ОУН та її небезпеку для себе і проти неї веде безпощадну боротьбу.

В обличчі тої дійсності можуть яскравіше бути уявлені цілі існування ОУН в нашому часі і з них ми, члени ОУН, мусимо собі ясно здавати справу і в повній ширині.

Спробуємо з'ясувати їх в наступний спосіб:

1. ОУН є створена для того, щоби переродити духа народу, щоби відіпнати в свідомість кожного українця конечність існування української держави, бо єдино власна держава може забезпечити всі, різні інтереси народу, запевнити йому повний і всесторонній розвиток. Свідомість своєї цілі, народ мусить до неї змагати, мусить зі зброєю в руках здобути власну долю-волю.

2. Слова без діл мертві. Найкраща ідея залишиться мертвою, коли нема людей, які хотіли б її реалізувати. Силою, яка мобілізує український народ за здійснення цієї ідеї є якраз ОУН. Терен її дії – цілий український народ. Однаково на рідних землях, як і поза ними. Її дія сягає всюди, де знаходяться українці і проникає в цілість українського життя у всій ширині

і глибині кожної ділянки зокрема. Через те ОУН ніколи не була партією, що змагає поліпшити долю тої чи іншої групи населення, боронити інтереси такої чи іншої частини народу, зв'язувати інтереси України з такою чи іншою силою в світі та орієнтувати на неї свою політику.

ОУН була і є всеобіймаючою силою цілого українського народу, що всі свої прагнення спирає і скеровує виключно на інтереси того народу. Так як нація є вічною, так само і ОУН не може бути організацією одного покоління, продуктом часу, обставин, чи кон'юнктури. ОУН мусить існувати постійно, оновлюватися в щораз нових поколіннях, а в нових обставинах та в іншому часі примінювати відповідну тактику, залишаючися в своїх основних цілях незмінною, доки не буде досягнена її мета - Самостійна Соборна Україна.

3. Частина членів ОУН, які знайшлися закордоном, є відрізані залізною заслоною від свого материка, від ґрунту, на якому вони вирости. Перебуваючи на чужині, серед чужого оточення, часто затрачують з-перед очей свої основні цілі. Ми були свідками, як частина бувших членів, і то провідників в Організації, улягаючи чужим ідеям і впливам, хотіла звести ОУН на манівці, викривляючи і спростовуючи її основні ідеї, а то й заперечуючи їх. Інша частина, під впливом невідрадних політичних обставин і декон'юнктури викликаной дією ворога, в слабости свого духа піддається песимізму, тратить надію, попадає в зневіру, розгублюється та розтрачує свої сили і можливости виключно в своїому приватному житті, віддаляючися від великих ідеалів, які ще недавно просвічували її горизонти світлого майбутнього. Програма збройна боротьба на рідних землях проти всіх окупантів та смерть гол. командира УПА ген. Романа Шухевича, ліквідація Проводу ОУН Леміша на рідних землях, опозиції та розколи в ОУН закордоном, смерть Провідника сл.п. С. Бандери, постійні провокації ворога та планування дальших збивств провідних членів ОУН закордоном, зрешті - коєгестенційна політика Москви у вільному світі, спрямована в головній мірі на деморалізацію і заломання непохитності та непримиримости до ворога українського народу, не могли залишитися без впливу теж і на стан в Організації.

Коли ми все ж таки притягнемося до всіх вирахованих невдач, то побачимо, що це не є невдачі ОУН, це вислід програної битви, недоля цілого поневоленого народу. Коли ж цей народ існує, то завданням ОУН є організувати щораз то нові сили до наступного бою. Мусимо здавати собі справу з того, що ворог сильний, а у війні з Організацією не перебирає в зсобах. Силі, мусимо протиставити силу, а залишаючи наші цілі незмінними, тактику боротьби застосовувати до щораз нових обставин і потреб.

На наших очах тактика і стратегія ОУН мінялися кількакратно. Від поширення організаційної мережі, через боево-революційні виступи до збройної боротьби УПА в передвоєнному і воєнному періоді. По війні, в часі поновної большевицької окупації, збройна фронтена боротьба продовжувалася роками, а потім треба міняти тактику на іншу: ліквідація великих боєвих відділів, перехід на підпільну роботу, творення таємних гуртків в Україні, на засланні в концтаборах. Великі повстання в концтаборах були наслідком цієї нової вже тактики. Ця тактика була знову змінена на іншу, якої вислідки бачимо навіть тепер в щораз то нових виявах опору Москві українського народу, а зокрема інтелектуальної верстви, молоді і т.д.

Яку ж роль повинна виконати ОУН поза рідними землями і чи вона потрібна в дошперішніх формах?

Можемо сміло сказати, що коли ОУН не існувала б на еміграції, де знаходиться близько 2-ох мільйонів українців, то ОУН на Україні мусіла б вислати своїх організаторів, які мали б за завдання тут її створити і еміграцію перемінити на базу цілої боротьби українського народу. З подібними проєктами вийшов сл.п. ген. Роман Шухевич, коли правно і формально переніс більшість членів Проводу ОУН закордон. Від того часу Голова Проводу ОУН - Степан Бандера і другий Член Бюро Проводу знайшлися поза межами

України, а тим самим поза безпосереднім засягом дії ворога. В такий самий спосіб існував і діяв Провід ОУН до 2-ої світової війни, коли полк. Євген Коновалець, Голова Проводу і всі його співробітники перебували теж поза українськими землями і звідси керували та унапрямали цілу дію ОУН та боротьбу українського народу.

Організація повинна діяти на цілий народ, на всі ділянки його життя, а тому членство Організації мусить бути поширене на всі найкращі одиниці всіх прошарків суспільства. Члени ОУН не можуть замикати себе тільки в рамках однородних організацій, але працювати і ширити ідеї ОУН всюди там, де тільки знаходяться українці. Маємо на увазі еміграційну частину ОУН, яка працює в інших умовах, як в Україні. І тут, як колись, Організація мусить бути єдина, керована з одного центру, внутрі спаяна, дисциплінована, яка дбає про розбудову і формування своїх кадрів. Кадри Організації є основним чинником праці і активності ОУН. Тільки за їх поміччю і за їх посередництвом ОУН може виконувати перебрані нею так важливі завдання.

Ідеологічне оформлення Організації є чи не основне під теперішню пору. Наш ворог веде ідеологічну боротьбу в цілому світі. Зараз хоч нема фронтової війни, то ідеологічний фронт Москва розтягнула до найпальших закутків землі, на всі відтинки життя народів. Він захопив вже навіть церкву. В тому світовому змагу ідеологій ми не можемо зложити своєї зброї і на цьому відтинку не тільки самі мусимо бути сильними, але теж включитися в світовий ідеологічний фронт боротьби. Тут чи на найбільше наше післанництво і якраз на тому відтинку ми представляємо найбільшу небезпеку для Москви. Мобілізація антикомуністичних фронтів в світі б'є по Москві та її впливах чи не найбільше.

ПИТАННЯ КАДРІВ ОУН

Чергова Конференція ЗЧ ОУН, розглядаючи цілий ряд питань програмового, внутрішнього і зовнішньо-політичного характеру, буде також займатися дальніми цілями боротьби ОУН за визволення України, методами тієї боротьби в рамках діяльності ЗЧ ОУН, а рівночасно розглядатиме засоби, що ними ЗЧ ОУН розпоряджають на відтинку боротьби у теперішньому часі, а якими вони можуть розпоряджатися, коли всі доступні середники в мобілізації цих засобів будуть належно використані.

Ми можемо з певністю сказати, що на Конференції ЗЧ ОУН основні цілі існування тієї клітини ОУН, якою є ЗЧ ОУН не будуть змінені. ЗЧ ОУН заллнується дальше тою клітиною цілої ОУН на закордонному відтинку, яка становитиме собою ідейно-політичну і кадрову базу для революційно-визвольної боротьби в Україні і для самостійницької, національно-творчої акції у Вільному світі. Взявши стан на рідних землях і ситуацію у міжнародній політиці, нам треба бути приготованими, що надходяча Конференція ЗЧ ОУН може в значній мірі поширити основну функцію ЗЧ ОУН, обтяжуючи закордонні кадри ОУН ще більшою, як досі, відповідальністю за майбутнє України, її державне визволення, суверенність і соборність.

Коли говоримо про засоби, якими розпоряджають ЗЧ ОУН в організуванні боротьби з ворогом України і в перепровадженні національно-творчих акцій у вільному світі, співзвучних і доповнюючих боротьбу з московським більшевизмом, то на першому місці ставимо членські кадри ОУН, їхній теперішній стан і вимоги до кадрів у відношенні до майбутнього. В цій кадровій проблематиці найважливіше місце займає вишкіл і перевишкіл вже зорганізованих членів, які на протязі багатьох років становили собою основне ядро людських сил ЗЧ ОУН як на відтинку їх діяльності на чужині так і в площині моральної, матеріальної і людської допомоги кадрам ОУН на Рідних Землях.

Питання кадрів ОУН було і є в нас одним із головних питань в процесі організування визвольно-революційної боротьби. Під поняттям "кадри" ми розуміємо добре виколених керівників визвольної боротьби поневоленого народу, працівників на всіх ділянках національної революції і будівників державного життя. Маємо тут на увазі таких людей, які переймаються ідеєю нації до найвищого ступеня, живуть постулатами її буття і свідомо беруть на себе відповідальність за майбутнє України.

Національно-визвольна боротьба, яку організує ОУН, вимагає, щоб члени ОУН були, в найширшому значенні цього слова, знавцями своєї справи в різних секторах національно-визвольної революції і суспільно-державного життя, ідейно-духовними провідниками, ідеалістами, які навіть у найважчих ситуаціях будуть носіями визвольно-державницьких традицій нації, пробудниками національного сумління народу, творцями великих чинів і глибокими патріотами, що вірно й неохотно служать своїй Батьківщині як її органічне ядро й найкраща авангардна сила.

Такою є висловлена у найзагальніших рисах постановка кадрової справи ЗЧ ОУН, яка сформилася і набрала великої ваги ще за життя сл.п. Провідника Степана Бандери, коли то ЗЧ ОУН, будучи заабсорбованою ситуацією на замордонному відтинку й обставинами в Україні, перебрали на себе збільшену відповідальність за розвиток Української Національно-Визвольної Революції. Однак, не всі члени відчували вагу тієї справи, так що ініціатива Проводу ЗЧ ОУН з 1957 року, виявлена у формі організованих курсів для частини Провідного Активу ОУН, в директивних дорученнях для теренів і у вишкільних матеріалах, не стала повністю зреалізована, в наслідок чого ЗЧ ОУН ще до сьогодні не переключилася на нові методи праці в ділянці організування та підготовки членських кадрів ОУН для дальших завдань.

Справа кадрів ОУН на європейських теренах дії ЗЧ ОУН розвивалася менш-більш по лінії настанов сл.п. Провідника Степана Бандери і Проводу ЗЧ ОУН. На заокеанських теренах тенденції усупільнення Організації виявилися настільки сильні, що спричинилися до витворення дещо іншого поняття про ідейно-моральні та кваліфікаційні спроможності членства ОУН та про їхню функцію в організованому житті української еміграції на тих теренах. У висліді є два погляди на майбутню політику ЗЧ ОУН на відтинку кадрів.

Перший погляд іде по лінії цих основних заłoженнь політики ЗЧ ОУН на відтинку кадрів, які сформилися і увійшли в дію 1957-1958 рр., і згідно якими Провід ЗЧ ОУН повинен звертати велику увагу на вибору дійсного члена ОУН, революціонера-бойовика, організатора й провідника, громадського діяча і державного будівника, в житті якого ідея нації, боротьба за її визволення і будова держави будуть стояти на першому місці.

Другий погляд, що його заступають декотрі провідні члени на заокеанських теренах, є відзеркаленням своєрідного песимізму у відношенні до природних здібностей, духовних і розумових спроможностей членства ОУН, який постав в наслідок затижного процесу усупільнення Організації на тих теренах. На те склалися деякі об'єктивні причини, а найбільше заважила тут велика віддалість тих теренів від України та від фактичної боротьби з ворогом. Не маючи ніяких злих тенденцій у відношенні до самого характеру Організації та цілей її існування дехто з тих теренів висуває думки, щоб Організація звільнила із своїх рядів подавляючу більшість членів, перекинувши їх на суспільно-громадський відтинок, а при собі залишила тільки малий гурт людей, відповідно освічених і вироблених, які мали б діяти в майбутньому по лінії завдань Організації.

Не входячи на цьому місці в ширшу дискусію з прихильниками цього другого погляду на кадрові справи ОУН, нашим обов'язком є звернути увагу на такі засадничі справи, які апріорі вирішують політику Організації на відтинку кадрів.

а/ ЗЧ ОУН є однією з клітин цілої ОУН, яка діє на Україні, в сателітних країнах і на чужині, в місцях поселення української еміграції. Основна ціль ОУН - це здобуття Української

Самостійної Соборної Держави. Ідейно-політичні заложення боротьби ОУН випливають з духа Українського Націоналізму, який на протязі цілої Історії України був тєю силою, що давала українському народові свідомість його окремішності й поривала його на боротьбу за державну незалежність. Як 30 років тому, так і сьогодні концепція національно-визвольної революції, видвинена, розпрацьована і випрацьована ОУН в боротьбі, є єдиною реальною концепцією, яка допровадить український народ до волі та державного життя.

б/ Під теперішню пору ЗЧ ОУН мусять прийняти на себе багато більше зобов'язання у відношенні до майбутности цілої ОУН та організації і керованої нею боротьби, та мати глибше і змістовніше уявлення своєї відповідальности за Організацію і проваджену нею боротьбу.

г/ ЗЧ ОУН повинні з цілою рішучістю здійснювати на кадровому відтинку ці плани й настанови, які започатковано в 1957-1958 рр., удосконалюючи їх, змагаючи до виховання справжніх революціонерів визвольної боротьби і будівничих державного життя, з рівночасною рєзбудовою Організації на відтинку молоді і студентства.

г/ В інтересі ОУН лежить, щоб членство ОУН своєю участю в діяльності установ суспільно-громадського характеру революціонізувало проводи і членство цих організацій, а не підпадало під вплив тенденцій аполітичности, вигоди й опортунізму, які є видними в українському легальному світі.

д/ Інтерес ОУН вимагає, щоб кадри ОУН відсахнулися від теперішньої еміграційної буденщини, як в організаційному так і в приватному житті, а всю свою увагу спрямували на основні проблеми нашої визвольної боротьби. Чітко визначена мета нашої дії, підкреслювання гієрархічности завдань, ідейно-політична спрямованість і виховання, класифікація кадрів і практичний вишкіл, приплив у ряди ОУН молоді і студентів будуть цими чинниками, які переборюватимуть труднощі та перешкоди побутового характеру, а рівночасно й заповненням, що членство ОУН виконає свої завдання, а ОУН дійсно буде авангардом й організатором боротьби українського народу за визволення.

----- : -----

ЗАВДАННЯ ВІЙСЬКОВОГО СЕКТОРА ОУН

Минулі роки позначились першим часом праці військового сектора Організації. Очевидно на це склались різні причини. Фактом є, що наше членство дуже слабо цікавиться військовими справами, а ще менше їх вивчає. Воно зупинилось на здобутих кваліфікаціях вояка чи партизана з часів другої Світової Війни, а не поступило вперед із поглибленням свого військового знання. Немає де правди діти, наше членство не цікавиться модерним військовознавством, а збайдужіння до військового діла охопило не тільки звичайних рядових членів, але й провідних, а теж і колишніх старшин, які є в наших рядах.

Тому сьогодні константуємо факт, що наше членство відстало в усіх ділянках модерного військовознавства, і воно потребує ознайомлення з військовою модерною справою. Це відноситься в однаковій мірі до рядового членства і до провідного активу. Така ситуація вимагає звернення особливої уваги на військову сторінку нашої праці в дальшому, а водночас і на конечну потребу її посилення та поставлення на належному рівні.

Діяльність військового сектора ЗЧ ОУН можна б розглядати в таких аспектах:

1. Відновлення діяльності Військової Референтури ЗЧ ОУН.
2. Покликання відповідних комісій для опрацювання плянів і напрямних.
3. Організування військових курсів.

4. Висилка наших членів до вищих військових шкіл.
5. Ведення військового теоретичного вишколу для всього членства й провідного активу.
6. Праця на відтинку українського комбатантського життя.

До т. 1. Потрібно відновити діяльність Військової Референтури ЗЧ ОУН, включно з її дією на всіх теренах, де існує наша Організація.

До т. 2. В рамках своєї діяльності Військова Референтура повинна не тільки розпрацювати плани й напрямні праці, але й займатися розробкою всіх необхідних планів військової діяльності Організації у випадку революції чи війни з СРСР. Тому в рамках Військової Референтури повинні діяти такі комісії:

а/ опрацювання мобілізаційного плану в різних його варіантах, беручи на увагу всі можливості політичного і стратегічного й мілітарного положення в Європі та в цілому світі.

б/ вивчення і розробка стратегії і тактики партизанської боротьби.

в/ опрацювання планів діяльності Організації у випадку:

- 1/ війни конвенційної,
- 2/ війни нуклеарної,
- 3/ війни партизанської, або комбінованої з вищезгаданими,
- 4/ Революції в Сов. Союзі.

г/ комісія для розробки планів формування української визвольної армії, якщо б така можливість заіснувала. Вибух збройного конфлікту між вільним і комуністичним світами змінюватиме в основному весь уклад нашого теперішнього життя, й ставитиме перед нами нові, сьогодні ще непередбачені події і можливості. До всіх таких несподіванок нам треба бути приготованими і мати свої належно розпрацьовані плани. Час не стоїть на місці, а тому поки існує мир, нам треба зробити все потрібне, щоб планувати наші дії у випадку війни, або революції.

Для влегшення праці згаданим комісіям Військова Референтура в кожній країні могла б представити обширний меморіал, у якому б з'ясувала в який спосіб вона вважає, що наше членство могло б приймати активну участь в рамках нашої загальної дії у випадку війни. Треба брати на увагу, що в кожній країні є інші специфічні обставини, напр., зобов'язання громадян супроти держави, громадянство, примусова мобілізаційна повинність, далека віддаль від Європи, опіка над родинами, транспортні труднощі, тощо.

До т. 3. Розглянення можливостей zorganizувати військові курси для підготовки партизанських командирів і вишколу похідних груп.

До т. 4. Виковання військових старшин у нас дуже актуальна і пильна справа. В Організації їх відчувається гострий брак. Тому треба розглядати можливості вислати дзюгтрех кол. військовиків, у міру можливостей колишніх старшин, на перевихкіл. Крім того всюди треба вести акцію за висилкою молодих хлопців до військових шкіл і академій.

До т. 5. Військовий теоретичний вишкіл, що його треба конечно впровадити в Організації можна відбувати в ріжний спосіб. Це спосіб регулярних сходин, на яких можна знайомити членство з модерним військовознавством, розпрацювавши схему систематичного вишколу, випуск систематичним порядком військових лекцій, використання мож-

ливостей військових більше практичних вишкочів у різних державних пара-мілітарних організаціях, вивчення й засвоєння метод і практики патризанської боротьби. Це останнє дуже важливе, бо партизанка відіграватиме важливу роль в майбутній війні. Окрема комісія може зайнятися також опрацюванням військових підручників, яких ми взагалі не маємо.

Додаток 6. На відтинку українського комбатантського життя у вільному світі, наша Організація, а зглядно Військова Рефература, повинна працювати в напрямку координації дій українських комбатантських організацій. Початок є зроблений в Англії, де постала й діє Українська Комбатантська Рада, в якій ключове становище є в наших руках. Було б дуже корисно, якщо б подібні ради можна було створити на північно-американському континенті, й мати в тих радах певні позиції. Це забезпечило б нам відповідний вплив на діяльність українських комбатантських організацій.

Треба б розглянути також можливості збільшення нашого впливу в існуючих українських комбатантських організаціях, а головне в тих, до яких належать наші члени, щоб до складу Управ входили наші люди, а тим самим була можливість надавати праці наш ідейний зміст, і працювати по лінії наших напрямків.

МОЛОДЬ ОУН

В Організації Українських Націоналістів проблема нових кадрів не була ніколи більша, як тепер. Це зокрема відноситься до Закордонних Частин, якої ряди кожночасно проріджуються. Цей факт мже не так впадаєби у вічі, якщоб засяг роботи і дія Організації звужувались, або йшли паралельно до досягнутого в попередніх роках рівня. В дійсности, в ситуації зменшення організаційних кадрів, поле діяльности Організації поширюється на всіх відтинках її життя. А знаємо, що бракує людей до обсади клітин Організації різних ступенів, немає членів до відрядження на скріплення чи досягнення наших впливів в українських інституціях й установах, організації молоді переживають хронічну кризу з причини недостатчі виховників, а в обличчю багатонадійних перспектив, наш відтинок зовнішньої діяльности має диспропорційно малу обсаду.

Було багато причин, які десятикували ряди нашої Організації. Найбільше жертв, треба приписати збайдужінні членів в умовах еміграційного життя, зневірі, впливам зматеріялізованого докільля й особистим конфліктам, які, як ржа залізо, розкладає й далше розкладає наші клітини. У контраст до відпливу членства, ми не можемо ствердити таких досягів в організуванні нових членів, що вирівнювалиб втрати, бо доплив людей до Організації є мінімальний.

Можна було б остаточно погодитися з таким невідрадним станом, якщо б досі ми вичерпали всі доступні нам джерела людського потенціалу української еміграції. На щастя так воно не є, бо лише в країнах американського континенту маємо такий великий резервуар, що з нього можна було б не лише поповнювати страти, але й цілком певно помножити теперішній стан Організації щонайменше кількакратно.

Згадавши про багатий резервуар людського потенціалу для поповнювання і множення рядів Організації, то треба сказати, що перед нами відкрите основне і по суті найбільш надійне джерело майбутніх організаційних кадрів в багатотисячних лавах української еміграційної молоді. В останньому десятилітті ми майже не мали з її середовища поповнень для ОУН. В умовах вільної дії за кордоном ми не спромоглись розбудувати мережі Молоді ОУН ані видати з її рядів підсилення організаційній сітці. Правда, ми робили спроби, але вони, як показалося, не дали успіху.

Деякої застанови вимагає питання, чому в теперішньому періоді в рамках ЗЧ ОУН не діє досі організаційна сітка Молоді ОУН?

Організації і розбудові сітки Молоді ОУН є на перешкоді факт існування в ОУН двох поглядів щодо характеру, який треба надати цій Організації в умовах еміграційного життя. Подібно, як у випадку у відношенні до старшого членства, є група провідного активу, яка має погляд, що не треба організувати сітки Молоді ОУН, а молодих націоналістів можна виховувати в молодечих організаціях, зокрема в СУМ. Звичайно вони, маючи такий погляд не сприяють і не заохочують до організування Молоді ОУН. Інший погляд заступають другі члени провідного активу, які вказують на це, що в легальних організаціях молоді не виховується ніколи таких дисциплінованих, жертвних, ідейних, готових і рішених на все людей, яких потрібно революційній організації. І поки другий погляд не здобуде визнання зі сторони всього активу і не буде підтверджений постановою Конференції, доти Молодь ОУН не вийде з зав'язку і не розвинеться в могутню сітку Організації.

Другим гальмом в розбудові Молоді ОУН - це дивна, незрозуміла, і з точки погляду члена Організації неоправдана настанова батьків, членів ОУН, яких діти-молодь є у віці, що можуть належати до Молоді ОУН. Батько, підкреслюється, член Організації був завдяки рішенню віддати все на жертвник Батьківщини на заклики Проводу ОУН; його кар'єру /ризиковав незакінченням студій/, волею, /не лаявся ув'язнення/, своєю родиною і життям. Сьогодні він, не шукає для своєї дитини зв'язку до рядів Молоді ОУН, не намагається викликати в неї бахання стати її членом і не домагається у своїх зверхників, щоб вони покликали до життя і дії життєдайну Організації силу в формації Молоді ОУН.

Заступаючи погляд потреби існування окремої сітки Молоді ОУН у противагу поглядам заступати її фасадом, конкретно СУМ, підсилюємо це аргументацією такого порядку:

1. Організація завдячує свою силу і дієспроможність не лише її ідейним заложенням, кількості активного членства, але й тій передумові, що навіть в обставинах вільної дії на еміграції осталась засекреченою і не вийшла з підземелля. Лише деяка частина членства здеконспірована, однак більшість такої не виявила ідентичності навіть в українському світі поза рамками Організації. І тому ОУН зберігла надалі подібність до активного вулкану, вибуху якого сподіються всі але ніхто не може предбачити ані часу ані сили його скритої енергії.
2. В легальних організаціях молоді ми можемо дуже багато досягнути і зробити маючи там свій вплив. Навпевно зможемо прищепити молоді ідеї українського націоналізму і зберегти тисячі перед денационалізацією, але в молодечих організаціях ми ніколи не виховуємо бєєвників, людей чину, яким чужі є вагання, страх і неможливе. Людей посвяти, сильних характерів, керівників і рядовиків визвольної боротьби ми виплекаємо єдино в рядах Молоді ОУН.
3. Підходити до дозрілої молоді /тої понад 20 років життя/ з пропозиціями членства ОУН - пізно, особливо на еміграції. Це не значить, щоб не робити спроб включити її в русло організаційного життя, бо і тут можемо мати подивугідні успіхи в індивідуальних випадках. Однак, молода людина, що не бачила і не переживала крайової дійсності періоду нашої молодості, або з якою не працюється від ранньої молоді виховною системою ОУН, - ніколи не стане відданим членом Організації. Справжніми членами ОУН стане молодь з якою будемо солідно і систематично працювати від 13 - 14 року її життя.
4. Таємничість, небезпека, пригодництво й провідництво мають особливо притягаючу силу для молоді. Організація може це молоді зафігувати, а користаючи з їх мобілізаційних властивостей, зможемо без надзвичайних зусиль створити потужну Молодь ОУН.

Виникає далі питання, чи справді, в умовах еміграційного життя, в ситуації відсутності безпосередньої боротьби чи стику з ворогом, зможемо, виплекати з молоді такі типи членів Організації, які відповідали б вимогам революційно-визвольної боротьби?

У наших умовах, відсутність безпосередньої боротьби з ворогом рекомпенсується до великої міри вільністю дії. Зорганізована в ОУН молодь, може вільно сходитися, над нею можна часто і голов-

не, систематично працювати. Зрештою, якщо Москва може виховати в чужих державах фанатиків 5-тих класів і підпорядкувати їх для своїх імперіалістичних цілей та заставити до підривної роботи, то чому ми не мали б і не могли б виховувати українську молодь в ідеалі служби і посвяти власному народові.

Обабіч фронту еспанської громадянської війни боролись сотні тисяч добровольців різних народів. Молодь ця пішла до боротьби для заманіфестування своєї ідейної споріднености з одною з воюючих сторін. Вона віддавала життя за інтереси чужого народу то чи можна було б сумніватися, що на поклик власної батьківщини вона не пішла б? Авангардом майже кожної революції є військо або молодь. Зокрема остання є дуже чуйна і скоро реагує на положення в народі. Наша молодь не є гірша від молоді інших народів. Вона здібна на найвищий чин і жертву, але вона мусить в першу чергу відчути наму до неї вимогу, відчути і бути свідомою того, що без неї ми не зможемо провадити визвольно-революційної боротьби.

ВІДЗНАЧЕННЯ 20-РІЧЧЯ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОГО БЛЮКУ НАРОДІВ

Цього року в осінніх місяцях, Антибольшевицький Блок Народів відзначає двадцятиріччя свого існування і активної праці та боротьби уярмнених Москвою народів за свою незалежність.

Започаткувавши свою діяльність в 1943 році підпільною конференцією, що відбулася на українських землях під охороною відділів УПА, АБН розрісся до великої міжнародньої антикомуністичної організації, яка об'єднала підпільно-революційні рухи народів Східньої Європи, Кавказу й Центральної Азії в один великий і сильний фронт. В 1945 році АБН був першою міжнародньою політичною організацією, яка виступила в обороні збігців, організуючи маніфестації проти насильної репатріації, чим спричинилася до того, що військово командування альянтських армій змінило своє відношення до збігців і замість примусової депортації дозволило їм розміститися в таборах, а згодом, під пресією світової спінії, в різних країнах Західньої Європи та на американському континенті.

З ушлювом років праця АБН-у на міжнародньому відтинку розрослася до таких розмірів, що охопила собою і своїми впливами та контактами антимосковські й антикомуністичні сили в цілсму світі, сягаючи далекосхідніх країн -- Вільного Китаю, Японії та Кореї, і мобілізуючи їх до боротьби за основні ідеї АБН-у -- за свободу людини і народів.

Довголітня успішна й корисна праця АБН-у є рівночасно успіхом зовнішньої діяльності ОУН і цілого українського визвольно-революційного руху, що об'єднує тисячі патріотичних українців. Українці заініціювали АБН, допомогли його розбудувати, закріпити, поширити його впливи. Тепер треба докласти старань, щоб з нагоди Двадцятирічного Ювілею АБН-у належно скапіталізувати його працю, а цим підсилити його сили і спроможності для дальших зусиль в наступних роках.

Маючи це на увазі, Тереновий Провід ОУН і Делегатура АБН у В. Британії стали на становищі, що початкові тижні в місяці грудні, 1963 року, будуть присвячені відзначенню Двадцятиріччя АБН-у. Для цього видається такі найважливіші зарядження:

1. Відзначенням Двадцятиріччя АБН-у треба охопити всі більші українські громади на терені Великої Британії.
2. Всюди, де існують можливості, це свято переводити спільними силами з представниками і громадянством цих народів, які є членами АБН-у. З представників цих народів і з членів українського громадянства творити Ювілейні Комітети АБН-у,

які займуться фактичною підготовкою і переведенням цих святкуваннях.

3. Всюди де буде можливо, запрошувати до співучасті визначніших британців і представників британських антикомуністичних організацій.
4. Свято АБН-у найкраще організувати за округами, приймати в сенсу поділу терену на округи наші райони. Тоді на терені кожного району повинно відбутися одно округне свято. Незалежно від цього, окремі громади, які зможуть, повинні відзначити це свято в себе.
5. Програму свята організувати так, щоб вона складалася з двох частин - політичної, яку організуватиметься у формі віча, і мистецької у формі концерту.
6. В політичну частину свята повинні входити такі точки: відкриття свята, покликання президії з представників поодиноких народів, членів АБН-у і британських гостей, виголошення привітальних промов, основні доповіді про АБН в українській і в англійській мовах, відчитання і затвердження резолюції.

До концертної частини включати хорові виступи з поважними революційно-бойовими і маршовими піснями, рецитації творів підпільних авторів, виступи музичних гуртків, танцювальних та інсценізацій. Де можливо, там старатися організувати концертну частину спільними мистецькими силами тих національних груп, які є членами АБН-у.

В обидвох цих випадках програму треба укладати так, щоб вона давала ясний образ ідей і концепцій АБН-у та історії розвитку його діяльності, а рівночасно репрезентувала собою народне мистецтво поодиноких народів, членів АБН-у, на високому рівні.

Програма такого свята не може бути довшою, як дві години з усіма перервами і перестановками сцени. Звертати увагу, щоб програма не була переладована.

Для округних святкування винаймати добрі залі, щоб до них можна було запросити визначних чужинців. На залах вдержувати порядок і дисципліну, щоб це свято випало імпульсивно і було додатним чинником у наших акціях.

7. Після одержання цього числа "Бюлетеня" Районіві Провідники заініціюють відправи Провідного Активу по районах, на яких докладно обговорять і вирішать справу з відзначенням Двадцятиріччя Антибольшевицького Бльоку Народів.

Для підготовки наших акцій з нагоди 20-річчя АБН-у, залишається небагато часу, а тому Тереновий Провід доручає Проводам Низових Клітин взятися зараз до підготовки та розглянування тієї справи.

----- : -----

"В безпереривній боротьбі з ворогом АБН виріс на міцну спільноту національних визвольно-революційних організацій всіх тих країн, які насильно зключено до т.зв. Советського Союзу і які перебувають під московською окупацією. Об'єднані в бойовій центральній формації АБН, ці організації ставлять у своїх батьківщинах активний спротив московському окупантові. За кордоном згадані організації є заступлені тими чоловіками і жінками, які виростили в огні визвольно-революційної боротьби як активні її учасники, і таким чином вони стали представниками та речниками своїх народів у вільному світі. Наші вороги заповідали скорий кінець АБН, але всупереч усяким перешкодам АБН існує далі, ба що більше - він став загально визнаною міжнародною організацією".

Зі заклику Антибольшевицького Бльоку Народів, вересень, 1963 р.

ВІДПРАВА ПРОВІДНОГО АКТИВУ ОУН

В дні 5-го жовтня, 1963 р., відбулася відправа Провідного Активу ОУН, яку провів Тереновий Провід. Ця відправа була присвячена в основному питанням політики і діяльності ЗЧ ОУН на внутрішньо-українському й зовнішньо-політичному відтинках, які стануть предметом обговорення і вирішень чергової Конференції ЗЧ ОУН.

На відправі були заступлені всі клітини ОУН у терені. На теми політики і діяльності ЗЧ ОУН в провідних ділянках були виступлені короткі доповіді, після чого відбувалася дискусія та формулювалися настанови. Частина матеріалів з цієї відправи є надрукована в цьому числі "Бюлетеня".

ВІДЗНАЧЕННЯ 4-ТОЇ РІЧНИЦІ СМЕРТІ

З приємністю відмічаємо, що цього року, як і в попередніх, українські громади в терені з великою увагою відзначили 4-ту річницю смерті сл.п. Провідника Степана Бандери. Найбільш святочно це відбулося в Ноттінггемі, де приміщується Музею Української Визвольної Бороти ім. Степана Бандери, в якому зложено персональні речі Провідника, які дуже реалістично відображують його трагічну смерть /убрання та білизна із слідами крові/.

АКТУАЛЬНА СПРАВА

Вже від довгого часу наша і деяка чужинецька преса приносить вістки про важке становище на Україні на відтинку прохарчування населення. Про цю справу в терені є багато матеріалу. Нашим завданням є подбати, щоб на ці тривожні вістки терен масово відгукувався, надсилаючи до редакцій наших часописів свої думки і настанову з приводу цих поголосок, пов'язуючи їх з голодом на Україні в 30-тих роках та закликаючи наші політичні й громадські чинники до відповідної акції проти Москви та її злочинної політики. Нам потрібно бути тими, які перші реагують на всі такі вістки, а цим реагуванням спричинюватися до витворювання пригрозної ситуації для дальших глянєвих акцій.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ ДОВІДНИК

В кількох попередніх числах нашого "Бюлетеня" ми подавали список книжок і статей, які повинні бути прочитані нашими членами і симпатиками. Зокрема звертали ми увагу на найкращі праці Дмитра Донцова. На цю справу звертаємо ще раз увагу, бо бачимо, що сподіваного відгуку на появу перших інформацій не було. Коли ж ходить про теперішній час, то члени й симпатиками повинні присвятити головну увагу статті Ярослава Стецька, яку надруковано в останніх двох числах "Визвольного Шляху" п.н. "Питома Вага України По Обабіч Залізної Заслони". Пропагандивно-Суспільні Референти в Низових клітинах повинні звернути особливу увагу на те, щоб всі члени і симпатиками були з тією статтею основно заізнані.

КНИЖКА ПРО МОСКОВСЬКЕ ПАНУВАННЯ НА УКРАЇНІ

В попередньому числі "Бюлетеня" закінчено "Бібліографічний Довідник" закликом до Проводів усіх низових клітин ОУН, щоб поробити відповідні заходи, аби ця книжка знайшлася в усіх укр. бібліотеках на цьому терені, а також, щоб її придбали для себе ті українці, які ангажуються в праці на зовнішньому відтинку. Від часу появи цього заклику минуло майже два місяці, однак відгуку на нього не має. З цього виходить, що даній справі на місцях не присвячено належної уваги. Тією пригадкою, ми ще раз звертаємо увагу про потребу негайного набуття цієї книжки, як для потреб у нашій зовнішній діяльності так і для її поширення між чужинцями.